

(Смедиа 1.10.2010)

Није нам нужно сврставање у ЕУ без Косова и Војводине. Такозвани бесплатни ЕУ фондови наплаћују се на други начин. Потребни су нам добри билатерални односи са сваком земљом Европе, независно од Брисела, а посебно са земљама које нису признале Косово. Спас је што више чвршћих билатералних уговора са Русијом и учешће у новим организацијама земаља - БРИКУ и „Шангајској организацији“.

Иако има европски пасош и светску каријеру угледног предавача, проф. др Мила Алечковић-Николић, професор психологије и психијатрије на универзитетима у Сорбони и Београду, свуда с поносом истиче своју националну припадност. Ђерка славне песникиње Мире Алечковић својим делима и постигнутим резултатима пркоси глобалистичкој немани, којој је Србија један од последњих неосвојених бастиона.

Проф. др Алечковић-Николић активиста је српске европске дијаспоре и оснивач Социјалног антиглобалистичког покрета (СЕДЕП), а однедавно је и председница Покрета савести српских жена (ЖЕНЕС), који захтева наплату штете од НАТО за сваку жену у Србији која је оболела од карцинома од бомбардовања до данас. На властитом примеру, наша саговорница показује како се чувају национално достојанство и интегритет, дајући као појединац пример држави како би могла да се бори за права својих грађана.

-Пуно сам говорила о страдању Срба у Хрватској и о једином правом геноциду који се на Балкану (после отоманских освајача) догодио 1941. године – каже проф. др Мила Алечковић-Николић за С медиа портал. - Као потомак јасеновачких жртава по оцу, имам морално право да говорим о овом геноциду. Моја мајка је после Другог светског рата веровала у „братство и јединство“, написавши свечану песму „Југославијо“, која се изводила уз дивну музику Николе Херцигоње. Мени је и дан-данас жао када слушам ту песму. Многи људи су веровали да Југославија може да преживи, јер је вера у Југославију била у ствари вера да се тешка историја неће поновити. Међутим, заступници тезе о историјским константама које се нужно понављају, поново су, и овога пута били у прилици да на балканским догађајима поткрепе своју тезу.

Односи Србије и Хрватске

Наша саговорница инсистира на томе да би односи између Србије и Хрватске морали да почивају на искренности:

-Колико год ми желели да поправимо односе са Хрватском, требало би јасно рећи да се догађаји из 1991. године, без обзира на промашаје српске политике, никако не могу разумети без догађаја из 1941. У етичком смислу, само узрок зла може сматрати стварним кривцем. А узроци крвавих догађаја на обе стране 1991. године били су крвави догађаји из 1941. године.

Раздвајање Србије и Црне Горе је неуспело оцеубиство

Црна Гора је, подсећа проф. др Алечковић-Николић, српска земља и она ће то поново бити:

Дубоко верујем да ће се издувати „примарни нарцизам“ једне нове и веома скупе творевине, и сигурна сам да ће на неком следећем гласању грађани Црне Горе поново изгласати присаједињење Србији. То је историјска дугорочна нужност. Ово данас је само незрели хир и једна неживљена етапа мале регије која још не види колико је скупо правити слабу и безначајну државу. Једино јаке државе имају смисла, како геополитичког, тако и у циљу олакшања живота својим грађанима. Мале и слабе државе су скупе и нерентабилне (војска, полиција, администрација, дипломатија). Психолошким речима, ово данас је само неуспело оцеубиство!

Да није било тог, делом рационалног делом ирационалног страха Срба из Хрватске да ће се, после одвајања Хрватске из Југославије поновити догађаји од пре пола века и да нису Срби у Хрватској избачени из Устава као конститутивни народ, никада не би дошло до њихове жеље да се одвоје, нити до рата, нити до прогона из Крајине. Све је то узрочно-последично повезани ланац.

По њеним речима, Европа у првом делу догађаја сноси велику кривицу због брзог

признавања отцепљене Хрватске, а да при томе није предвидела решење српског питања. У другом делу догађаја деведесетих година кривицу сноси Америка, јер је била логистичка подршка за акције протеривања Срба из Хрватске.

-Све ово говорим као неко ко има европски пасош. Чак и када је у питању ирационални страх, он је у психопатологији озбиљна чињеница, а камоли рационални страх једног народа који се јавља на основу већ проживљеног искуства – истиче проф. др Алечковић-Николић и додаје:

-Наравно, ова гледишта не би требало да спрече наше нове односе са Хрватском, али докле год се не постигне повратак Срба у Хрватску и повраћај њихове имовине, требало би помињати историју. Такође, мене ова гледишта уопште нису удаљила од многих хрватских пријатеља антифашиста, који мисле као и ја.

Спречити одвајање Војводине

У Француској би, наглашава наша саговорница, било незамисливо да се прави статут Бретање, Нормандије или Каталоније:

-Код њих је појам о држави јасан. У свету у коме је водећа тенденција била да се све државе разарају, сви су газили по појму државе, док их виша сила у виду велике светске спекулативне кризе није подсетила чему држава служи. Данас се заклетници противници државе заклињу да ће управо држава спасити популацију од економског пропадања које су изазвали велики приватни дужници. Али, то је само један аспект државе која још увек најбоље чува индивидуална права својих грађана (држава може да буде јака, али јефтина и без монопола). Без државе нема ни правог очувања културе. Јеврејски народ обично наводи да је вековима био без државе, а да је очувао своју културу. Али, он је заправо очувао веру, а култура, литература и језик су му зависили од народа и држава у којима је живео.

Саговорница С медиа портала подсећа да је Милош Црњански био оптужен да је „фашиста“ када је рекао да без државе нема очувања културе народа. Међутим, сматра она, његов суд је потпуно тачан, и то илуструје следећим примером:

-Ако држава не стане иза ћириличног писма, никакви приватни клубови и друштва љубитеља ћирилице ту ништа не могу да поправе.

Говорећи о будућности Војводине, проф. др Алечковић-Николић упозорава да се данас апсолутно мора спречити њено одвајање, уз поштовање регионализације:

-За то још увек има времена. Ту је потребна политичка борба са историјским аргументима, а не партијско договарање у Скупштини Војводине.

Јачање природног савеза са Русијом

Због нове финансијске кризе која ће трајати барем до 2012. године, данас нико више није сигуран, осим земаља које имају велике федералне резерве злата или које имају нафту и гас. Кина, коју проф. др Алечковић-Николић добро познаје јер је тамо једно време предавала, одбила је да се посвети санирању краха америчких банака.

-Конфучијански дух одлучио је да велике спремљене суме новца не да САД спекулативним губицима, већ да то употреби за побољшање услова живота својих сељака. Када среди људска права својих грађана, укинуће, како Кинези кажу, смртну казну пре него што то уради Америка. Криза је Кину још више учврстила у њеној социјалној солидарности и у визији другачијег света који сарађује у заједници БРИК (Бразил, Русија, Индија и Кина) и у „Шангајској сарадњи“. Њих више не занима агресивни, освајачки капитализам који другима намеће своје културне (некултурне) обрасце, већ сарадња заснована на размени. Те земље ће се, по мом мишљењу, спасити – оцењује наша саговорница и појашњава да је интерес Србије прикључење овом новом свету.

-Србија има природни и спонтани савез са Русијом који може да јој помогне у свим областима. Народ у Србији не зна колико се Француска труди да сачува билатералне односе са Русијом који немају везе са бриселским наређењима. Ово се огледа у потражњи гаса, у индустријској и војној размени. Ове године Француска је потписала чак 400 уговора са Русијом. На исти начин, за Србију је, наравно, спас што већи број

чвршћих билатералних уговора са Русијом, а затим и што веће учешће у новим организацијама земаља које се стварају на новим основама. Управо говорим о БРИКУ и што да не, можда и „Шангајској организацији“. Нисмо ни ми тако далеко на глобусу – коментарише саговорница С медиа портала.

Србија и Европа

Као српско-француски држављанин, проф. др Алечковић-Николић не крије своју наклоност Европи, али упозорава да је крајње време да схватимо како је „здравље“ „Старог континента“ – озбиљно начето.

-Можда ће тек светска криза која најављује прелазак на мање егоистични живот ове црве избацити из чауре презреле воћке.

Помоћ без директиве Брисела

Улазак у НАТО за Србију би, сматра проф. др Алечковић-Николић, био економски и морално штетан, јер ћемо једнога дана можда моћи да наплатимо реалну штету од бомбардовања. Она предлаже и како би која земља из окружења могла да помогне Србији:

-Француска би Србији обавезно требало да гради брзе пруге, и да нам помогне са системом изношења и рециклирања ђубрета (код нас је то још 19. век). Русија би требало да нам да енергенте, као и велико тржиште за воће и поврће. Ако не унемо да израдимо социјални систем заштите, најбоље је да се препише француски или шведски. Наше инфраструктуре су страшне, у свим туристичким приручницима Европе пише да не треба возити кроз Србију! Ту би било која земља Европе могла да нам помогне, без директива Брисела.

Богата Француска укинула је чак 30.000 радних места само у 2009. години. Незапосленост и сиромаштво расту. Зато Србији није нужна журба сврставања, ако је територијално раздробљена (а у ЕУ њена права су пропорционална величини и снази).

Пре него сврставање у ЕУ без Косова и Војводине, нама су потребни добри билатерални односи са сваком појединачном земљом Европе, какве има, рецимо, Француска са Русијом, независно од Брисела, а посебно са земљама које нису признале Косово. Требало би знати да ММФ има утицаја на ЕУ, али нема на појединачне земље и њихове националне парламенте. Потребни су нам, такође, сви народи и све организације у свету, поготово нове, мултиполарне структуре – предлаже наша саговорница.

Канцеларија Министарства за дијаспору на КиМ

Проф. др Алечковић-Николић подсећа да је озбиљно решавање питања Косова и Метохије требало почети онда када је запад политички подржавао нове власти.

-Овај патриотски последњи „косовски замах“ јавио се касно, 2006. У политици је важно разликовати две фазе: језик који се говори док он још може да промени стварност и онај који се говори онда када он већ има само терапијску улогу. Сама Русија тврди да између њеног признавања Осетије и Абхазије и даљег принципијелног става о непризнавању државе Косово нема противречности, јер за њих међународно право ионако не постоји од времена распада Совјетског савеза. Ја мислим да у пракси међународно право није никада, нажалост, ни постојало. Оно је увек било само норма и универзитетски предмет. Били сам у Нагорно Карабаху и видела да нас Јермени у борби за Косово од почетка подржавају, а да истовремено траже признање Карабаха. И људи из Придњестровља су ми рекли то исто. Они су за српско Косово, али су за независно Придњестровље. Тако прича о јасном и логичком пресликавању аналошких права, ако не узмемо у обзир историју одређених конфликата, нема никакав смисао – коментарише наша саговорница.

Ако је држави Србији заиста стало до Косова и Метохије, она би, сматра проф. др Алечковић-Николић, требало хитно да измести што већи број својих канцеларија на север Косова:

-Пуну деценију већ говорим да би такозвано Министарство за дијаспору морало да отвори велику канцеларију на Косову и Метохији. Не може се бранити земља коју гледате само на салонским географским картама!

Национални план и елита

Саговорница С медија портала подсећа да „начертаније“ све озбиљније земље света пројектују више деценија унапред и оцењује да у Србији тренутно не постоји национални план за период дужи од две године.

-Када је у питању национални програм, француска историјска дефиниција „заједничке судбине“, са различитим народима, јер „чистоћа крви“ није битна, је у том погледу још увек најбоља одредница. Још увек партитократијска држава (као 4. француска Република из 1957), ми немамо ни трајне институције, јер чак и оне које смо направили, нека будућа власт може да разруши. То је ризик свих партитократијских владавина. Код нас није схваћена чак ни реч „функционер“, која заправо значи радити за државу. Овде се говори о „високим партијским функционерима“, што значи да нико не ради за општи интерес. Влада појмовна збрка, незнање и велика отимачина. Дипломатију би требало преполовити. Вратити кући све те даме које сањају о холивудском животу и свуда поставити људе из расејања који у свету имају своје станове. Нека дођу на обуку у државу, ако треба. Исто као што Француска ради уштеде поставља своје људе из „Дом-тома“ – категорична је проф. др Алечковић-Николић.

Она сматра да је Србији потребна и нека врста Сената, састављена од умних људи који би био додатна друштвена контрола скупштинских одлука.

Србија и нада у будућност

Саговорница С медија портала напомиње да је на помолу нови и другачији свет, чије је рађање управо узроковала садашња глобална финансијска криза.

-Прочитајте књигу Жака Сапира: „Нови 21. век- од америчке ере до повратка нацијама“. Али, ти народи неће бити у нарцисоидном рату него у интернационалној слози. Можда је то старогрчка, можда Морова, Русоова, Сен Симонова, а можда просто новозаветна Утопија на помолу. Чист економски или егоизам појединца више неће бити препорука благостања, како су веровали Хобс или Адам Смит. Људи ће, да би опстали, морати поново да се образују, да промене еколошке навике и да живе нови алтруизам. Никола Тесла је сањао да ће сваки човек једнога дана имати бесплатну соларну енергију. Нови посткапиталистички свет ће то морати да оствари – децидна је проф. др Алечковић-Николић.

По њеним речима, пробудиће се можда и код нас неки нови просветитељ, неки Растко Немањић:

-Ваљда ћемо у том будућем оркестру нација преживети макар као виолина са сломљеном жицом. Рекла бих, насупрот Дворжаку, у Симфонији поново рађајућег, старог деонтолошког света.

(Разговор водио: **С. Молдован**)